

Universitätsbibliothek Wuppertal

Demosthenis Et Aeschinis, Principum Græciæ Oratorum Opera

Demosthenes

Aureliae Allobrogum, 1607

Praefatio in Olynthiacas et Philippicas orationes

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1565](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1565)

ΟΥΛΠΙΑΝΟΥ ΡΗΤΟΡΟΣ
ΠΡΟΔΕΓΟΜΕΝΑ ΕΙΣ ΤΟΥΣ
ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΣ ΟΛΥΝΘΙΑΚΟΥΣ
καὶ φιλιππικούς λόγους.

VLPRIANI RHETORIS PRAE-
FATIO IN DEMOSTHENIS
OLYNTHIACAS ET PHILIPPI-
cas orationes, Hieronymo Vvolffio Oetingensi interprete.

Μείζων δοκούσιν ὁμοιότης ἢ ἰσοτιμία. Α
λιππικοί λόγοι, ὡς τὰς δουκιδίδες δη-
μηγορίας, ἐξ ἑνὸς μόνου τὰ κεφάλαια ἰσοτιμίας
ἢ ἐν τοῖς λόγοις τοῖς συμπεπλεγμένα
ὡς περ ἐν ἐκείναις, καὶ τὰς ἀπιδέσεις. οὐτε
μεταχειρισμένα, ἀλλὰ καὶ πολλὰ τὸ νομίσαντες ὡς
πεπλεγμένα. ἀπὸ τῶν ὀλυνθιακῶν ὁ ἑστὸς, οὐ ἑστὸς
μὴν, ἀλλὰ καὶ πλείους ἔχει τὸ ζῆλον. ἐστὶ δὲ ὅτε, ἐξ ἑνὸς μόνου
νοῦ λόγον ἑστὸς μὴν ὄλυνθιακῶν δημηγορίαν, ἀλλὰ καὶ
κεφάλαιον ἑστὸς ὄλυνθιακῶν καὶ κεφαλαιὸν ἢ μέγας
ἑστὸς μέγας, πολλὰ καὶ ἢ καὶ μέγας πλείονων δημηγο-
ρίων κεφάλαιον ἐν τῷ, τε συμπεπλεγμένον τὸν λόγον, ὁμοιον οὐκ ἔστι
τὸν ὄλυνθιακῶν ἢ πλείονων, ὅπερ ἐκείνος χρῆσθαι
φιλεῖ. ἐστὶ δὲ ὅτε καὶ τὰς ἀπιδέσεις, ἐξ ἑστὸς τῶν ἑστῶτων
οἷς σιωπῆσαι βέλτε, ὡς περ ἐν δεικνύει ποιήματος, ἀλλὰ
ἑστὸς τῶν ἀπιδέσεων ὡς περ ὁ θεοκιδίδης, τοῖς ἀπιδέσει καὶ ὁ
λέσβιος καὶ ὁ κερκυραῖος, ὁ μὲν ἑστὸς ἀθηναίους καὶ τῶν
δὲ συμμάχων ὅ, ἀφιστάμενος ἑστὸς λακεδαιμονίους ἐξ
ἑστὸς τῶν ποσῶτων δοκῆσαι ποιήσασθαι λόγον, ὅσον ἑστὸς
συμπεπλεγμένον τὸ ἀπιδέσεων καὶ ὁ δημοθένης ἢ ἑστὸς
τῶν ὀλυνθιακῶν μεταχειριστὸς ἑστὸς, ἐξ ἑστὸς ὀλυνθιακῶν
ἀπιδέσεων ἑστὸς ποιήσασθαι λέγειν, ἀλλὰ ἑστὸς τῶν ἀπιδέσεων
τῶν καὶ τὸν ἀπιδέσεων τῶν ἀπιδέσεων. ἢ τὸ μεταχειρισθὸν φα-
νῆται ὁ δημοθένης ἐπὶ τῶν δύο δημηγορίων ὡς ἐφύω, εἰς
ταύτων τὸ ὀλυνθιακῶν καὶ τῆς. ἑστὸς ἑστὸς ἑστὸς ἑστὸς
ὁ ἀπιδέσεων ἑστὸς, ὅταν ὡς ἑστὸς ἑστὸς ἀπιδέσεων καὶ τὸ
ἀπιδέσεων συμπεπλεγμένον. ταύτη μὲν οὐκ ἑστὸς ἑστὸς
πλείονων ὁ λόγος ἔχει ἑστὸς ἐκείνας τὰς δημηγορίας καὶ τὸν
μεταχειρισθὸν. οὐτε γὰρ τῶν ποσῶτων κερκυραῖοι, οὐτε οἱ λέσβιοι
δοκῆσαι ποιήσασθαι τὸν λόγον ἑστὸς οἰκείου ἀπιδέσεων, ὅσον
ἑστὸς τῶν ἀπιδέσεων. ἐπεὶ μὲν ὁ δημοθένης σιωπῆσαι
ἑστὸς, ὡς ἑστὸς ὀλυνθιακῶν τὸν λόγον βούλεται ποιήσασθαι ἑστὸς
ἑστὸς, ἀλλὰ ἑστὸς τῶν κοινῶν ἀπιδέσεων, καὶ τὸ μέλλοντος
συμπεπλεγμένον τῆ πόλει. καὶ μὲν, καὶ τὸν ἑστὸς ὄλυνθιακῶν
ἀπιδέσεων ἑστὸς ἑστὸς καὶ τὸν ζῆλον τῆς κορινθίων δη-
μηγορίας, καὶ γὰρ ἐν ἐκείνῃ βουλόμενος ὁ θεοκιδίδης παρο-
ξύνων τὸν ἀπιδέσεων, οὐ τὸν δυνάμειν αὐξάνει τῶν ἀπιδέσεων
ἑστὸς, ἀλλὰ τὸ ἀπιδέσεων αὐτῶν ἀπιδέσεων, ἢ τὸ γινώσκων,
καὶ τὸ κερκυραῖοι, μὴ ἢς ἐν τοῖς ἑστὸς ἀπιδέσεων. ἢ τὸ δη-
μοθένης ἢ τὸ ἀπιδέσεων ποιῶν, παντὸς τῶν φιλοπαραμυ-
σῶν ἑστὸς τῶν φιλιππικῶν, καὶ τὸ ἀπιδέσεων ἢ τῶν κερκυραῖοι, οὐτε
τῆ πόλει ἑστὸς ἑστὸς, ὡς τὸ κεφάλαιον τὰ κεφαλαιῶν πολλὰ καὶ ἑστὸς
ἑστὸς ἀπιδέσεων, ἑστὸς ἑστὸς ἀπιδέσεων, ἢ τὸ ἀπιδέσεων καὶ
ἑστὸς ἀπιδέσεων, ἑστὸς ἑστὸς ἀπιδέσεων, ἢ τὸ ἀπιδέσεων ἑστὸς

Magna esse videtur Philippicarum o-
rationū & concionū Thucydides simi-
litudo. Nec.n. capita dūtaxat in his o-
rationib. vt in illis, implicata videas
& obiectiones seu oppositiones sic
tractatas: sed multas etiā fetētias inde
sumptas, & copiosius hīc explicatas. Ac prima statim
Olynthiaca non vnā aliquā illarū, sed plures amula-
tur. Est etiā cum nō vnā quāpiam cōcionem effin-
git, sed caput ex toto capite, partem capitis ex parte.
Sepe etiā ex partib. plurium cōcionum, caput vnū
cōicit. Est & breuitas orationū eadē. Quin & neces-
sitas crebrō inculcatur, qua ille vti solet. Sepe etiā pre-
se fert, & non earū personarū quib. patrocinator, sed
ipforum auditorum causam agere, quemadmodum
Thucydides. Proinde & Lesbios & Corcyraeos, hic
ad Athenienses petendā gratia societatis confugiēs.
Ille deficiens ad Lacedæmonios, nō tā de se labora-
re videri volūt, quā de vtilitate audientium. Sic etiā
Demosthenes prima Olynthiaca tractanda, se
nō vt Olynthiorū studiosum verba facere fingit, sed
ipsoꝝ auditorum & Atheniēsiū defendere vtili-
tatem. Ac tractationem apparet Demosthenē, ē dua-
bus illis, quas dixi, cōcionib. in hāc Olynthiacā tra-
stulisse. Attētiōr enim sit auditor, cū suā rem agi, suis
que consuli commodis existimat. Quātum igitur ad
artificium attinet, magna est huius orationis & con-
cionum illarum similitudo. Neque enim vel Corcy-
raei vel Lesbij tam de sua, quā de audientium vtili-
tate disputant: neque Demosthenes Olynthios, qui-
bus patrocinator, defendere videri vult, sed publicā
vtilitatem, & id quod ē republica futurum sit. Atq;
etiā ordinem capitum deprehēdes institutum ad
imitationem concionis Corinthiorum: in qua & i-
psa, Thucydides cum excitare vellet auditorem, nō
potentiam exaggerat Atheniensium, sed criminatur
institutum & animum & calliditatem, qua in Repu-
blica Græcorum administranda vtantur. Demosthe-
nes item illud idem factitans, passim rerum geren-
darum cupiditatē Philippi inculcat, ac tempeitiuam
& seriam negociorum susceptionem, neque copiis
eius, neque viribus multum tribuens: vt hoc caput
illi capiti multis modis respondeat. Quin & ab occa-
sione exhortari, Thucydideum est, eiusdemque
concionis. Admodum similis etiam, est hęc oratio
concionibus Homericis, quas libro Iliados secundo

Demosthe-
nem Thucy-
dideas
conciones
esse imita-
tum.

Comparā-
tio Demo-
sthenicā
cum Homē-
ricis orati-
onibus.

Vlyffes & Nestor ad Achæos habent: alter obiurgans, quodd bellum non fortiter vigeant, & monens, vt beneuolentia deorum vtantur: alter in memoriam reuocans iusiurandum, & fidem Atridis datam vt & hic: Nunc, inquit, vltro id accidit, quod omnes ia stabant, Olynthios ad hostile Philippi odium cōcitandos: commonfaciens, eos Olynthiis auxilia promississe, & quàm turpe sit, quod promiserint, non præstare. Vt autem quidam in illis concionibus diuinas promissiones adducit, & signa & auguria, & deos Græci exercitus esse præsidēs asserit: sic idem facit in hac oratione Demosthenes, occasiones illas & opportunitates in memoriam reuocans, quas dij sape ciuitati præbuerint. veluti cum ait: Ac mea quidem opinione, Athenienses, si quis ea quæ nobis diuinitus obtigerunt, rectè astimet.

Proinde oratio hæc partim castigat & increpat, partim monet ac docet, partim hortatur: ad Homeri & Thucydidis factam concionum imitationem. Cùm autem ei tria aduersentur, & hanc causam impediant: vnum, bellum non esse domesticum (quid enim ad Athenienses bellum Olynthiacum attinet?) alterum, nec pecuniam quæ militibus detur, in promptu esse: tertium, magnam esse Philippi potentiam: hæc vtraque strenuè oppugnat, primum autem illud profus etiam tollit. Ac non alienum esse bellum, sed domesticum, & ad urbem attingere, bifariam ostendit. Vnum & primum est, id quo impellente natura, vincuntur omnes, honoris studium, & principatus. Ostendit enim, bellum pro Olynthiis gerendum, autoritatis eius & principatus, quem olim inter Græcos tenuerint, recuperandi fore principium. Nam penes eos futuram summam rerum in Græcia, si res hæc susceperint. Atque id his verbis pronunciat: Hæc certè occasio tantum non edita voce loquitur, rerum vobis illarum ipsis curam suscipiendam esse, si modò salus earum curæ vobis sit. Nam cum oratio & adhortatio magna & ampla sit, adhortationem occasione attribuit: Hæc est occasio, inquit, illa, quæ vos vocat & excitat ad recuperationem & conseruationem rerum illarum, si salutem earum curatis: hoc est, si ciuitati curæ est præesse Græcis: hæc est illa occasio, quæ principatum ciuitati restituat. Altero porro argumento, quod necessitatem continet, iam terrorem etiam audiētibus incurrit, asserens, Philippum in Atticam penetraturum, ni Olynthij conseruentur: vt iam metu compulsi rem strenuè gerant. Est autem vtraque probatio Thucydidis, sumpta è Corinthiorum, vt dixi, concione. Nam & ad Græcorum principatum suscipiendum Lacedæmonios hortatur Corinthius, idemque perterrefacit, ostendendo, Athenienses rectè in Peloponnesum inuasuros: quam rectè necessitatem esse dixeris. Atque hæc hæc tenus, per quæ ostendit, bellum ad ciuitatem attingere. Disputationem verò illam de pecuniis per obiectionem tractat, & probat fati multas in promptu esse, modò legem ab Eubulo latam tollere velint. In quo solertiam eius, & singulare artificium miraberis. Cùm enim eam orationem molestissimam sciret esse auditoribus, nec sine summa persuaderi posse difficultate: necessitatem maiorem aliam eis ob oculos ponit. Ait enim, pendere tributum oportere vnumquemque non modò diuitum, sed profus omnium: vt tributum de suo sit conferendum, veriti, legem abrogare malint, quæ parum eis asserre lucelli videatur.

Tria incōmoda Demosthenis.

1 Bellū Olynthiacū ad rēpub. pertinere.

II. Nō deesse pecuniam rēpublicæ.

ἀνάγκη αὐτοῖς ἐφίσησι μείζονα. φησὶ γὰρ δεῖν εἰσφέρειν ἑκάστου, οὐ τῆς πλουσιῶν μόνου, ἀλλὰ καὶ πάντων ἀπλῶς ἢ δολαβούμηνον τὴν ἐν οἰκείῳν εἰσφορῆν, ἔλθοντα τὸν νόμον ἔξαλειψαι δι' ὃν δοκοῦσι μικρὰ κερδαίνειν.

A ἀξὸδυσσὸς καὶ νέστωρ ἐν τῇ δευτέρᾳ ραψῶδιᾳ πρὸς τοὺς ἀχαιοὺς ποιοῦνται. ὁ μὲν ἐπιμύθη ὅτι ἐκ αἰτέρονται τῆς παραμάταιν ἑβρώμηνος, καὶ ἀξίων χρησάται ταῖς τῆς θεῶν δυνάμει· ὁ δὲ ὑπομνηστικῶν ὄρκων καὶ σωθητικῶν ἕως ἀξείδαις. ὡς ἐστὶν. Νυνὶ γὰρ ὅπως ἐδρῦλλου, ὡς ὀλυθίοις ἐμπολεμῶσαι δεῖ φιλίππῳ, ὑπομνηστικῶν ὡς ἐπηγχαίλαντο ὀλυθίοις βοήθειαν, ἃ ὅπως τὸ πρῶτον βάλιναι τὰς ὑποχρέσεις, ἀγρόν. ἐν οἷς δὲ τις ἐκείνων τῆς δημογροῖων ὑπομνηστικῶν τῆς πρῶτῆς τῆς θεῶν ὑποχρέσεων, καὶ τῆς συμβόλων ἃ τῆς οἰωνοσμάτων, ἐν τοῖς τοῖς θεοῖς τῶν ἑλλήνων σφραγίστου πρὸς ἐπίσημοις ἀμείψισι: τὸ τοι καὶ δημοθένης πεποίηκεν ἐν τούτῳ τῶν λόγων ὑπομνηστικῶν τῆς καθεστῶν ἐκείνων καὶ τῆς πρὸς αὐτοὺς ὡς παρέχον πολλὰς οἱ θεοὶ τῇ πόλει. οἷον καὶ μοι δοκεῖ τις, ὡς ἀδελφοὶ ἀθληταῖοι, δῆμος, λογιῆς τὸ πρῶτον τῆς θεῶν ὑμῖν ὑπεραλλήλων καὶ τῶν λέγων. ὡς, πῆ μὲν νεστέων καὶ ἐπιμυθητικῶν, πῆ δὲ ὑπομνηστικῶν, πῆ δὲ πρὸς ἐπίσημοις τῶν

B τον τὸν λόγον, πρὸς τὰς ὁμήρου καὶ δουκιδίδου δημοσίαιας μεμνημένον. ἔτι δὲ ὅντων τῆς ἀπικειμένων αὐτῶ καὶ λυπομένων πρὸς τὸ παρεῦσαι ὑπόδειξιν, ἐνός μὲν τῶ μὴ οἰκείον ἔῃ τὸν πόλεμον (πῆ γὰρ πρὸς αὐτὴν τῇ πόλει τῆς ἀθληταῖων ὁ πρὸς ὀλυθίοις πόλεμος) δ' ἄλλοις δὲ μὴ τῆς χρηματικῆς ὑπάρχειν πρὸς αὐτοὺς σφραγιστικῶν ἕξιν τῶν ἰσχυρῶν ἔῃ τὸν φιλίππων πρὸς ἑκάστου ἑβρώμηνος ἀπῆσιν, τὸ δὲ ἀπῆσιν. τὸ μὲν μὴ ἀλλότριον ἔῃ τὸν πόλεμον, ἀλλὰ οἰκείον καὶ πρὸς αὐτοὺς τῇ πόλει, διχρῶν δ' εἰκνυσι γὰρ τὸν ὑπὸ ὀλυθίων ἐσόμενον πόλεμον, ἀπῆσιν ὅτι πρὸς αὐτοὺς ἐλλήνων καὶ ἡγεμονίας. καὶ εἶχον πάλαι καὶ γὰρ αὐτῶν γηροῦσαι πάλιν βραδύων τὰ ἑλλήνων καὶ, ἐν τοῖς ἀπῆσιν τῆς παραμάταιν. καὶ τὰ τὰ φησιν ἐν οἷς λέγει, ὁ μὲν αὐτῶν πρὸς καθεστῶν μόνον λέγει φωνῶν ἀρῆς, ὅτι τῆς παραμάταιν ὑμῖν ἐκείνων αὐτοῖς ἀπῆσιν, εἰπερ πρὸς σωτηρίας αὐτῶν φροντίζετε. ἐπειδὴ γὰρ ὁ λόγος καὶ ἡ πρὸς ἐπίσημοις ἕξει, πρὸς αὐτοὺς τῶν καθεστῶν ὡς καλῶν ὑμῶν καὶ διεγέρσιν ὅτι τὴν ἀπῆσιν, καὶ τὴν σωτηρίαν τῆς παραμάταιν ἐκείνων, εἰ φροντίζετε τῆς αὐτῶν σωτηρίας, τούτῳ εἰ μέλει τῇ πόλει τὸ πρῶτον ἔξιναι τῆς ἑλλήνων. οὐτός ἐστιν ὁ καθεστῶν ὁ διδοῖς πάλιν τὴν ἡγεμονίαν τῇ πόλει. ἔξιν ἔτερον δὲ πρὸς αὐτοὺς τὸ ἀναγκῶν, δι' οὗ καὶ φόβον ἡδὴ τῶν ἀκούουσι ἐργάζεται, σμικρὰς ἔξινοντα ἀπῆσιν τὴν ἀπῆσιν φιλίππων, εἰ μὴ ὀλυθίοις σῶζοντο. ὡς αὐτοῖς φοβημένους λοιπὸν τῆς πρὸς αὐτοὺς ἑβρώμηνος ἀπῆσιν, ἐκῆσιν τῆς πρὸς αὐτοὺς εἰσφορῶν, ἃ ἑλλήνων ἐκ τῆς κορινθίων ὡς ἐφῆν δημογροῖας, καὶ γὰρ ὅτι πρὸς αὐτοὺς τῆς ἑλλήνων πρὸς αὐτοὺς λακεδαιμονίους ὁ κορινθίων, καὶ φοβεῖ τὴν πάλιν οἷς δύνουσι, ὁ δὲ βαδίζοντα ὅτι τὴν πελοπόννησον ἀθληταῖοι. ὁ καλῶν ἀν τῶν εἰποι τὸ ἀναγκῶν ἔῃ, καὶ τὰ τὰ μὲν, πρὸς τὸ οἰκείον ἔῃ τῇ πόλει τὸν πόλεμον. τὸν δὲ πρὸς τῆς παραμάταιν λόγον ἐγύμνασιν ἔξιν ἀπῆσιν, σμικρὰς ὑπάρχειν ἑκάστῳ τῇ πόλει, εἰ βούλωντο λῦσαι τὸν νόμον ὃν εἰσβούλους ἐξῆσιν. ἐν ᾧ καὶ θαυμάσιν ἀν τῶν αὐτῶν τὴν μετὰ χεῖρσιν, καὶ τὸ ὑπερβάλλον τὴν δεινότητος, εἰδὼς γὰρ ἀναγκῶν ἔῃ τὸν πόλεμον τοῖς ἀκούουσι, καὶ ἐκ ἀν ἡδέως πρὸς αὐτοὺς, ἀλλὰ δολαβούμηνον τὴν ἐν οἰκείῳν εἰσφορῆν, ἔλθοντα τὸν νόμον ἔξαλειψαι δι' ὃν δοκοῦσι μικρὰ κερδαίνειν.

καὶ ἐστὶ τὸ τὸ μέρους ἀπεικονιστικὸν μέρος τὸ δὲ διωατὴ ἤν
ἀθλωαίων καὶ ὄν τρέπον ἐν ταῖς κατὰ σπουδαίαις τὸ ἀπο
σπένναι αὐτοῖς τὸν πόλεμον, μεταέσθησε τὸν φόβον ἐπ' αὐτοῖς,
ἵνα μὴ ὡς ὑπὸ ὀλιυθίων, ἀλλ' ὑπὸ αὐτῶν βουλομένωνται,
τὸν πόλεμον ἐκείνους ἀντ' αὐτῶν ἀπέστειλεν αὐτοῖς φρονεῖν ἵνα
μὴ ἀπέσει δὲ τὴν λαμβάνειν ἐν τῷ κοινοῦ, ἀλλ' ὅπως οἰ
σουσιν ἐν τῷ οἰκείῳ, ἵνα δὴ ἀντ' αὐτῶν ἀπέστειλεν ἀποικιστῶν,
τὸ τε μὴ λαμβάνειν μὲν, καὶ τὸ ἀποστῆναι τὴν χρείαν εἰσ
φέρειν αὐτῶν πολλὰ, ἐλθόντων τῶν ἐλαττοῦν ἀποστάντες
ταῖς οἰκείαις κερδαίνειν, καὶ ἐμοίγε δοκεῖ καὶ τὸν ἀποστῆναι δι
πῶς ἀποστῆναι λόγον εἶναι τὸν πεπονημένον, οὐχ ἵνα
δύο διωαμεις ὄντως ἐξ ἀποστῆναι τὴν μὲν, ὅτι τὴν
μακεδονίαν, τὴν δὲ, ὅτι τὴν ὀλιυθίων ἀλλ' ἵνα φοβηθῆναι
τὴν τὴν ὑπὸ βολῶν τῶν ἀναλωμάτων, εἰ ἀνάγκη γήροι
πο ἐν τῷ οἰκείῳ εἰσφέρειν, πᾶση γνώμῃ καὶ παντὶ φρόνω
τῶν ἀποικιστῶν ἀποστῆναι. εἶτον ἔστι ἐν τῶν ἀποικιστῶν
ἀποστῆναι τὴν ὑπὸ ἀποστῆναι. τὸ δὲ εἶναι τὴν φιλιππου τὸ διωα
την. τὸ τὸν δὴ εἰσεσε δουκὶ δὴ εἰ μεταχειρήσει. κα
τάπερ οἰκείους ἐν ταῖς σκελετικαῖς δημογραφίαις, καὶ ἰσοκρά
της ἐν τῶν πεπονημένων, μὴ ἔχον τὸ ἀντιείδαι ὅτι οὐ φιλιπ
πος διωαμν ἔχει, καὶ μέρους αὐτῶν διελών, καὶ κατα
κεραμάσας ἀποστῆναι μέρους, ἀποστῆναι τῶν λόγων κατῆθη
σε, τοῖς ἐφεσηκότας μὲν, σκαίαις τῶν γνώμας δὲ ἐκείνους
ἵνα, ὅτι βούλομαι ἀποστῆναι τοῖς δὲ, ἀποστῆναι ὑπαφροντας
φύσει. ὅπερ οἰκείους ἀποστῆναι ὅτι τῆς βασιλείας διωα
μεις. οὐ μὴν οἰκείας εἰσαγωγῆς ἐχρησατο ὅτι τῶν
εἰδῶν τῶν τῶν, ἀπερ ἔφαμεν ἀντιείδαι αὐτῶν ἀποστῆναι τὴν
ὑπὸ ἀποστῆναι, οὐδὲ καὶ ἀντιείδαι ἀπαντῆσαι, ἀλλὰ τὸ μὲν ἀπο
στῆναι, δι' οὐ κατὰ σπουδαίαις οἰκείῳ ἐστὶ τὸν πόλεμον, ὡς ἀποστῆ
ναι ἀποστῆναι. οὐ ἀποστῆναι τῶν ἀποστῆναι τῶν ἀποστῆναι ἢ δὴ τ
αποστῆναι, ἀλλὰ τὸ τῶν ἀποστῆναι καὶ ἀντιείδαι μνή
μιον πεπονημένον, καὶ τὸ τὸν πόλεμον ἀποστῆναι ποίησαι
τὸ δὲ τῶν ἀποστῆναι ἀντιείδαι, εἰπήγαγε. νῦν δὲ ὁ
πάντες ἐδρῶν ὀλιυθίων ὡς ὀλιυθίων ἐντολεμιστῶν δὲ, ὁ
δοκεῖ ὡς ἀποστῆναι ἐργάζεσθαι τῆς ἀντιείδαι. τίς δὲ
ἀποστῆναι ἀλλότριον ἐν φάσειν ἐστὶ τὸν πόλεμον, ὅν
οὐτοι ἀποστῆναι κατὰ σπουδαίαις ἠερωμένοι; σκωπτικῶς δὲ
αὐτῶν τῶν ἀποστῆναι, μὴ πῆναι μὲν τῶν ἀρχαίς, ἐν δὲ τῶν
ἀρχαίς, ἐν οἷς σκωπτικῶς βούλομαι τοῖς ἀκούοντάς, ὡς
ὑπὸ ὀλιυθίων ἀποστῆναι. οὐ δὲ ὀλιυθίων ἀποστῆναι
ἀποστῆναι ἀποστῆναι, καὶ ὡς ὑπὸ ὀλιυθίων ἀποστῆναι ἀπο
στῆναι, ἀλλὰ τῶν ἀποστῆναι ἀποστῆναι τὸν ἐσόμενον
κινδύων εἰς ἀποστῆναι. τὸ τὸν οὐδὲ τὸ ἀποστῆναι
μῆρας ἤν κεφαλαίων. τὸ δὲ ὀλιυθίων, ὁ περ ἔχει τὴν ἀπο
στῆναι ἀποστῆναι λόγον, ὅτι ἀποστῆναι εἰσήγαγε. ἀποστῆ
ναι ἀποστῆναι πόρον ἐχέων, ἀλλὰ πόρον ἐξοικῶν ἀποστῆναι; ὁ
καὶ αὐτῶν ἀποστῆναι τὸν δὲ ἀποστῆναι, κατὰ σπουδαίαις ἀποστῆ
ναι εἰσήγαγε, ἀποστῆναι ἀποστῆναι αὐτῶν τῶν ἀποστῆναι
καὶ ἀποστῆναι ἀποστῆναι ἀποστῆναι αὐτοῖς ἀπαντῆσαι,
εἰ μὴνον ἀποστῆναι αὐτῶν. τὸ δὲ ἀποστῆναι, ὅτι ἀποστῆναι φανε
ρῶς, καὶ ἀποστῆναι εἰσηγμένους, ἐστὶ τοίνυν τὰ ἀνωτάτω κα
τά σπουδαίαις τῶν ἀποστῆναι, ὅτι ἀποστῆναι, καὶ ἀποστῆναι. κατὰ
σπουδαίαις τῶν ἀποστῆναι, τὸ μὴτε ἀλλότριον
ἐστὶ τὸν πόλεμον, μὴτε ὑπὸ ἀποστῆναι, τὸ μὲν δὲ ἀποστῆναι, ὅτι
ἀποστῆναι εἰσηγμένους, καὶ ἀποστῆναι ἀποστῆναι, καὶ ἀποστῆ
ναι ἀποστῆναι, καὶ ἀποστῆναι ἀποστῆναι. τὸ τὸν ποικίλως
ἀποστῆναι, καὶ ἀποστῆναι, καὶ ἀποστῆναι ἀποστῆναι,
κατὰ σπουδαίαις, οὐ μόνον ἐν τῶν ἀποστῆναι καὶ ἀποστῆναι,
ἀλλὰ καὶ ἐν τῶν ἀποστῆναι, ἀποστῆναι ἀποστῆναι καὶ ὅσον ὄνειδος ἀποστῆναι τῆ πόλει, εἰ ἀποστῆναι τῶν
πόλεμον, καὶ ἀποστῆναι ἀποστῆναι, καὶ ἀποστῆναι τῆς ἀποστῆναι ἀποστῆναι. εἶτα, καὶ ἐν τῶν ἀποστῆναι τῶν ἀποστῆναι,

A Et hæc pars facultatis Atheniensium partem continet. Quemadmodum igitur in eo confirmando, quod bellum ad ipsos attineat, metum ad ipsos transtulit, ut non tanquam de Olynthiis, sed tanquam de semetipsis deliberarent: eundem ad modum & hic sollicitudinem eis iniicit, ne non modò è publico nihil accipiendum, sed etiam è privato sit ali quid erogandum: aut optione duarum rerum proposita, vel pauca non accipiendi, vel pro tempore, multa, si sit opus, conferendi: publicis ommissis priuata retinere, atque in lucro deputare malint. Ac
B mentionem fecit, non quòd reuera dimitti vellet exercitus, alterum in Macedoniam, alterum ad Olynthum: sed vt magnitudine sumptuum perterriti, si necesse foret de priuato conferre: toto animo & quouis pacto pecuniam theatralem misisam facerent. Vnum adhuc restat, ordine tertium, quod ei in hac causa incommodet: ea verò est potentia Philippi: quod incommodum Thucidideo artificio repellit, vt ille in Siculis cōcionibus, & Isocrates in Panegyrico. Quia enim negare non potest potentiam Philippi: eam membratim diuulsam, atque in particulas minutissimas concisam, oratione facit minorem: atque ostendit, præfectos vacordes esse, cateram turbam ei partim insidiari, partim suapte natura esse imbecillem. Id quod ille facit in potentia Persarum regis eleuanda. Non tamen simili ordine vsus est in tribus hisce, quibus causam hanc impediri diximus: neque singulis obiectionibus occurrit, sed primum ponit illud, quo probat, domesticum esse bellum, tanquam præcipuum, quo progresso, & iam excitatis atque adiunctis studiis, dissimulante obiectionis, & absque suspitione, mentionem facit. Cum enim sepe probasset, rerum esse curam suscipiendam, subiicit: Nunc enim quod omnes iactabant, Olynthios concitandos esse in Philippum: eo vultu tollere videtur obiectionem. Quis enim iam alienum dicat id bellum, quod ipsi concitare saepe instituerint? Est autem hoc ei familiare, vt occultatis iniitiis, à fine ordiatur, si quibus in rebus tanquam confessis, extorquere assensum studet auditoribus. Nam alia res est, statim pugnare aduersus aliquid controuersum: alia, hortari, vt in rebus manifestis: præfertim cum necessitas ostendat impendens periculum, si focordes fuerint. Et hæc prima pars est capitum. Alteram verò partem, quæ disputationem de pecunia continet, per obiectionem proponit, cum de pecuniæ facultate loquens, ait: Sed vnde pecuniæ suppetent? quam quaestionem, quod ei difficilima videbatur, cum approbatione in exordiis vsitata proposuit, antè conciliato si bi auditore: atque etiam pollicens, feliciter eis successura omnia, modò parent. Tertia per obiectionem aperte splendideque adducitur. Summa igitur orationis capita duo sunt, vtilitas & facultas. Per vtilitatem autem probat, nec alienum esse bellum, nec parui momenti. Nam tamen si videatur in Thracia fore reuera tamen ad Atticam, ad ipsos Athenienses, ad gloriã, ad honorè eorū pertinere. Idque variè ostendit, non solum probabilibus & hortatoriis rationibus, sed etiã contrariis, docedo, quãtū de decus, & quãtū probū ad republicã rediturum sit, si hoc bello neglecto, de suis opib. suãque dititione dimicare cogatur. Deinde etiam ab æmulatione aduersus hostes:

Duplex illi meam quidem opinionem, publicis instructionis studio.

III. Potentiã Philippicis pertinere & dam.

Ordo Demosthenicus.

I.

Calliditas.

II.

III. Præcipua capita orationis. Vtilitas.

αχούτας δὲ δίασταν μή τῷ, ὡς αἰπὸς ἔμελλε καὶ ἄλλοις ποιαύτας μετὰ χειρὶ σέσι κατ' αὐτῶν ἀεὶ χρώμενος...

A non tam quidem docens, quam vel reprehendens, vel monens: eos denique sic ubique tractans, quod & hic fecit. Satim autem in itid sese obiectiōi o...

B

C

Terrēdi tātio condici-bilibis

Ignavia de casio oppo-nitur

Constitue Olynthio-rū, cur fa-cta mātio

ἀλλὰ ἀπὸ τοῦ ἡμετέρου ἐπιπέδου πάλιν ὀλυμθίου, ἔτε γὰρ κατὰ σπουδάζει, ὅτι οὐ δὲ ἀλύσσονται τὰς ἑὶ φιλιπποῦ, οὐδ' ἐ...

quod est certissimum fidei pignus, atque hi no im- bacilles, sed iis praditi viribus, vt eis a quibus de- ferti fuerint, incommodare possint. Nam quæ ille Corcyraum pro se dicentem fecit, hæc ipse Demo- sthenes pro Olynthiis dicit. asserens, nihil amplius Philippi calliditatem valituram, vbi legatos respub. miserit. Quo pacto igitur hæc ad obiectionem, At perfidi sunt Olynthij, pertinerent, eam quam enar- ratores sibi fingunt!

Quæ cum ita se habere intelligatis.) Haecenus absoluta parte quadam vtilitatis, in qua causam, ob quam legatos mittere conueniat, exposuit: & non deceptum in Olynthios, neque posse Philippum factum cum eis fœdus imminuere, si modò ciuitas te- rum curam susceperit, legatôsque miserit, confirma uit: in quibus minus vtilitas, facultas magis explica- ta est: deinceps ad aliam partem eiusdem capitis transit, vtilitatis inquam, implicans nihilominus hic etiam facultatem. Sed vt in superioribus facultas abundauit, atque illic principem locum tenuit: sic in sequentibus vtilitas potior est ac prior, facultas posterior.

Nunc enim quod omnes iactabant.) Hæc refu- tatio est obiectionis illius: Atqui bellum nihil ad nos attinet. quam non posuit, propter id præce- ptum, quod suprâ tradidimus, vt ne videatur de rebus dubiis pugnare: & quod anteuerit audito- rum, & ostendit, non fore vt seducantur locij, vt modò non optasse vt bellum incideret, ac bellum id ad se attinere confessi esse videantur. Confirmat & ea sententia quæ sequitur, eandem refutationem: quod etiâ Eubœensibus, tametsi alienis, opè tulerint.

Nam si cum Eubœensibus defensis rediremus.) Etiam in his vtilitas antecedit. Incepat enim eorum ignauiam, & negligentiam incessit. Sequitur autem per subintellectionem, etiam facultas. Vbi enim eos auxilium & salutem tulisse dicit Eubœensibus, haud obscure ciuitatis etiam potentiam ostendit. O- perapretium autem est, exemplum etiam admira- ri. Cum enim & Eubœenses videantur deseruisse societatem, & tamen sint defensi: propriè & hoc e- xemplo est vsus. Quin illa etiam & vtilitatis fuerint, & iustitiæ simul & facultatis, vbi eos accusat, quod affectos iniuriis hæcenus non iuuerint, cum eorum principatum expetant Græci, cum accersantur à Pydnæis, cum Potidaæta semetipsos & urbem, eorum fidei committant. Vbi verò eos ipsos auxisse Philippi opes asserit sua ignauia: simul terret, simul etiam consolatur. Amplificando enim percellit: & dicendo, eum per ipforum ignauiam factum esse magnum, rursus id molitur, vt de timore nonni- hil remittant, cum in ipforum potestate futurum sit, eundem rursus deiicere. Et sic facere Thucydidem liquet in concione Corinthiorum. In his verò vti- litas præcedit, cætera sequuntur. Diuinam autem beneuolentiam, cuius mentionem facit, per ea com- probat, quæ non expectasset. Dum enim Thracum calamitates, & Græcarum in Thracia ciuitatum, à diuina beneuolentia esse ortas dicit: potentiam vr- bis per ea asserit: vt simul & vtilitas & facultas im- plicata sint. Et hæcenus confirmando progressus est, ciuitatem, cum in eius potestate fuisset prin- cipatum recuperare, oscitasse: ac vel nunc, quan- do pridem factum non sit, recuperandum. Per quod ostendit, ad eos pertinere bellum, siquidem in eo principatus agatur. Quæ hinc sequuntur, necessitatem continent, & ab his verbis incipiunt.

Diuina be-
nevolentia
est.

ἐν τῷ πόλεμον, εἰπερ ᾧ ἡγεμονίας. τα δὲ ἐνταῦθεν τὰ ἀναγκάστον ἔχει, καὶ τὴν εἰσοβολὴν εἰληφέν δὲ πρὸ τῆς

Α ὅπερ σαφὲς ἔστι πρὸς τοὺς οὐτοὺς ἀδελφεοὺς, ἀλλ' ἵκανοὶ τοὺς μέλας ἀντας, ἐλάττωσιν ἀπὸ τῆς ἐκείνου πεπονηκε τὴν κερκυραίων λέγοντα ἴσως ἑαυτῶν, ταῦτα αὐτὸς ὁ δημοστένης ἴσως ὄλον- θίαν λέγει σωσίας, μὴ ἀν' ἐπὶ τὴν τῶν φιλιππῶν πανουργίαν ἰσχύσει, ἀποσβόσασθαι τῆς πόλεως. πῶς αὐτὸ οὐκ εἶπὶ ταῦτα ἂν ἀπιδέσσεως, ἀλλ' ὅτι ἀπίστοι ὀλυμπίοι, καὶ ἑαυ- τοῖς οἱ ὀλιγοπρόσοδοι πλάττονται; Ταῦτ' οὐκ ἐγνωκό- τεσ. Πληροῦσθε ἄρα τοῦτου μέρους τῆς συμμέροτος, ἐν ᾧ τ' αἰπῆται, δὲ καὶ ἀποσβόσασθαι, ἀποσβό- κε, καὶ σωσίας τὸ μὴ ἐξαπατησέσθαι τοῖς ὀλυμπίοις, μηδὲ ἀπιδέσθαι φιλιππῶν ὡδραλυσαί τε τῆς πόλεως ἐκείνουσ ἀποσβόν, εἰ μόνον ἀντέροίλο τῆς ἀποσβόσασθαι ἢ πόλις, καὶ τοῖς ἀποσβόσασθαι πρὸς ἐκείνους ἐν οἷς ἐλαττω μὲρ τὸ συμμέροσ, πλέον ἢ τὸ δυνατ' ἐξείργασθαι ἐνταῦθα μετὰ βαίνει ἐπὶ ἀλλῶ π μέρους τ' αὐτῶ κεφαλαίως, λίγω τ' συ-

Β φέροντος, συμπλέκων μὲρ οὐδὲν ἡττον κενταῦθα τὸ δυ- νατὸν. ἀλλ' ὡπερ ἐν τοῖς ἀποσβόσασθαι τὸ δυνατὸν ἐ- πλεονάζει, καὶ αὐτῶ καὶ ἀποσβόσασθαι, εἴσοι καὶ ἐν τοῖς ἐφεξῆσ, τὸ μὲρ συμμέροσ μᾶλλον ἀποσβόσασθαι, τὸ δυνα- τὸν ἢ ἐπιταί. Νυνὶ γὰρ ὁ πάντας ἐθρύλλωσ.) αὐτῶ ὅστις ἢ λύσις τῆς ἀπιδέσσεως, ἢ ὅτι, ἀλλ' οὐκ οἰκείος ἡμῖν ὁ πό- λεμος. καὶ οὐκ ἐξήκεν, ἀπὸ ἀποσβόσασθαι ἐν ἀποσβόσασθαι, ἵνα μὴ δοκῶν ἢ ἀπὸ ἀποσβόσασθαι μέρους. ἀλλ' ὅτι ἀποσβόσασθαι τὸν ἀποσβόσασθαι, καὶ ἐξείργασθαι ἀπιδέσθαι πο- νον τὸν συμμέροσ, ἵνα φαίνωνται μόνου καὶ ἀποσβόσασθαι συμβλάσασθαι τὸν πόλεμον, ὅτι οἰκείος αὐτοῖς ὅστις ὀμορο- γουῦντες, βαβαῖοι ἢ καὶ δὲ δὲ ἀποσβόσασθαι ἐπὶ οἰκείως τὴν αὐτῶν λύσιν. καὶ γὰρ ἀποσβόσασθαι οὐκ οἰκείος οὐσιν οὐδὲ συμμέ- ροις, βαβαῖοι ἢ καὶ δὲ δὲ ἀποσβόσασθαι.) Καὶ πούτοις τὸ μὲρ συμμέροσ ἀποσβόσασθαι, μέ- φεται γὰρ αὐτοῖς ῥαθυμίας, καὶ ἀπιδέσθαι ἡμελεκό- των ἐπιταί ἢ δὲ ἀποσβόσασθαι καὶ τὸ δυνατὸν. ὅταν γὰρ λέγη αὐτῶ βαβαῖοι καὶ τῶν εὐβοέσιν καὶ σεσσηκίαισ, δηλοῦσθαι καὶ τὸ δυνατὸν τὸ ἂν πόλεως συνιστάσ, ὅστις ἢ καὶ τὸ ἀποσβό- δειγμα φαίνεται. ἐπειδὴ γὰρ δοκῶσιν καὶ ἀποσβόσασθαι ἀπο- σβόσασθαι τῆς συμμέροσ, τετυχηκίαισ ἀποσβόσασθαι οἰκείως καὶ πούτω κέρη) τῶ ἀποσβόσασθαι. καὶ μὲν κέρη αὐτῶ εἶπὶ τ' ἀποσβόσασθαι καὶ τ' ἀποσβόσασθαι ἀποσβόσασθαι, ἐν οἷς ἀ- πιδέσθαι αὐτοῖς, μὴ ἀποσβόσασθαι τοῖς ἀδελφεοῖσ ἀποσβό- ρον, καὶ ὅτι μετὰ ποικυῦται τ' ἡγεμονίας αὐτῶ οἱ ἄλλωσ, ὅταν καλῶσ ἀποσβόσασθαι αὐτοῖσ πυδναῖοι, ὅταν ποσδαίατα ἀποσβόσασθαι αὐτοῖσ ἐπὶ πόλιν. ἐν οἷς δὲ φησιν, αὐτοῖσ ἡ- ξηκίαισ τῆ ῥαθυμίας τ' φιλιππῶν οὐκ μὲρ ἀποσβόσασθαι δὲ καὶ ἀποσβόσασθαι. αὐτῶν μὲρ γὰρ, κατὰ πῆνι τῆσ φάσιν δὲ ἀποσβόσασθαι ῥαθυμίας καὶ ἀποσβόσασθαι μέραν πάλιν τ' ἀποσβόσασθαι ἀποσβόσασθαι. ἐπὶ αὐτοῖσ γὰρ ἐπὶ τὸ κατὰ λύσιν ἐ- σασθαι ὅσασ καὶ ὁ δοκῶσθαι φαινίται πούτων ἐν τῆσ δημοσ- ρία τῆ κοσθίαν. ἐν ἢ πούτοισ, τὸ συμμέροσ ἀποσβόσασθαι, τὰ δὲ ἀλλ' ἐπιταί, μεμνημένους ἢ τ' ἀποσβόσασθαι ἀποσβόσασθαι, σωσίας αὐτῶ ὅσων οὐκ ἀπὸ τῆσ ἡλλωσ. τὰ γὰρ τ' ἀποσβόσασθαι συμμέροσ ἐπὶ τ' ἀποσβόσασθαι ἀποσβόσασθαι πόλεων, τ' ἀποσβόσασθαι ἀποσβόσασθαι ἀποσβόσασθαι λέγων, τὸ δυνατὸν τὸ ἂν πόλεως δὲ πούτων σωσίας, ὡσ ὁ μόνον καὶ τὸ συμ- μέροσ καὶ τὸ δυνατὸν ἀποσβόσασθαι. ἀπὸ μὲρ πούτω ἀποσβόσασθαι κατὰ ποικυῦται, ὡσ, ὅσων τῆσ πόλιν ἡγεμονίας αὐτῶ λαβεῖν, ἐπὶ ἀποσβόσασθαι. καὶ ὅτι πούτω εἶ καὶ μὴ πάλιν, ἀποσβόσασθαι αὐτῶ δὲ, ὅσων σωσίας καὶ τὸ, οἰκείων

Εἰ γὰρ ἐξ ἡκομὲρ δὲ βόβοισ βαβαῖοι. καὶ πούτοις τὸ μὲρ συμμέροσ ἀποσβόσασθαι, μέ- φεται γὰρ αὐτοῖς ῥαθυμίας, καὶ ἀπιδέσθαι ἡμελεκό- των ἐπιταί ἢ δὲ ἀποσβόσασθαι καὶ τὸ δυνατὸν. ὅταν γὰρ λέγη αὐτῶ βαβαῖοι καὶ τῶν εὐβοέσιν καὶ σεσσηκίαισ, δηλοῦσθαι καὶ τὸ δυνατὸν τὸ ἂν πόλεως συνιστάσ, ὅστις ἢ καὶ τὸ ἀποσβό- δειγμα φαίνεται. ἐπειδὴ γὰρ δοκῶσιν καὶ ἀποσβόσασθαι ἀπο- σβόσασθαι τῆς συμμέροσ, τετυχηκίαισ ἀποσβόσασθαι οἰκείως καὶ πούτω κέρη) τῶ ἀποσβόσασθαι. καὶ μὲν κέρη αὐτῶ εἶπὶ τ' ἀποσβόσασθαι καὶ τ' ἀποσβόσασθαι ἀποσβόσασθαι, ἐν οἷς ἀ- πιδέσθαι αὐτοῖς, μὴ ἀποσβόσασθαι τοῖς ἀδελφεοῖσ ἀποσβό- ρον, καὶ ὅτι μετὰ ποικυῦται τ' ἡγεμονίας αὐτῶ οἱ ἄλλωσ, ὅταν καλῶσ ἀποσβόσασθαι αὐτοῖσ πυδναῖοι, ὅταν ποσδαίατα ἀποσβόσασθαι αὐτοῖσ ἐπὶ πόλιν. ἐν οἷς δὲ φησιν, αὐτοῖσ ἡ- ξηκίαισ τῆ ῥαθυμίας τ' φιλιππῶν οὐκ μὲρ ἀποσβόσασθαι δὲ καὶ ἀποσβόσασθαι. αὐτῶν μὲρ γὰρ, κατὰ πῆνι τῆσ φάσιν δὲ ἀποσβόσασθαι ῥαθυμίας καὶ ἀποσβόσασθαι μέραν πάλιν τ' ἀποσβόσασθαι ἀποσβόσασθαι. ἐπὶ αὐτοῖσ γὰρ ἐπὶ τὸ κατὰ λύσιν ἐ- σασθαι ὅσασ καὶ ὁ δοκῶσθαι φαινίται πούτων ἐν τῆσ δημοσ- ρία τῆ κοσθίαν. ἐν ἢ πούτοισ, τὸ συμμέροσ ἀποσβόσασθαι, τὰ δὲ ἀλλ' ἐπιταί, μεμνημένους ἢ τ' ἀποσβόσασθαι ἀποσβόσασθαι, σωσίας αὐτῶ ὅσων οὐκ ἀπὸ τῆσ ἡλλωσ. τὰ γὰρ τ' ἀποσβόσασθαι συμμέροσ ἐπὶ τ' ἀποσβόσασθαι ἀποσβόσασθαι πόλεων, τ' ἀποσβόσασθαι ἀποσβόσασθαι ἀποσβόσασθαι λέγων, τὸ δυνατὸν τὸ ἂν πόλεως δὲ πούτων σωσίας, ὡσ ὁ μόνον καὶ τὸ συμ- μέροσ καὶ τὸ δυνατὸν ἀποσβόσασθαι. ἀπὸ μὲρ πούτω ἀποσβόσασθαι κατὰ ποικυῦται, ὡσ, ὅσων τῆσ πόλιν ἡγεμονίας αὐτῶ λαβεῖν, ἐπὶ ἀποσβόσασθαι. καὶ ὅτι πούτω εἶ καὶ μὴ πάλιν, ἀποσβόσασθαι αὐτῶ δὲ, ὅσων σωσίας καὶ τὸ, οἰκείων

ει ἡ τροχὸς μέγα, ὡς ἀνδρες ἀθλιωταί, καὶ τοῦτο τὸ αἰ-
 δεύετε. φοβεῖ γὰρ καὶ δείκνυσιν οὐκ εἰς μακρὰν ὥρην τὴν
 αἰετὴν κινδυνώσοντας. καὶ ὅτι ὁ δὲ φοβέσιν ὁ φίλιπ-
 πος. ὡς περ καὶ δουκιδίδης πεποίηκεν ἐν τῇ δημογραφίᾳ
 τῆν κορινθίων. καὶ ἴσμεν οἷα ὁ δὲ χωρεῖσιν οἱ ἀθλιωταί
 ἐπὶ τοῖς πύλαις, οὐ τὰ καὶ φίλιππος, τὸ φερότον ἀμφίπολιν
 λαβῶν, μεταστῶν τὰ πύδνας, καὶ θράκιον, καὶ παίονας, ὅτι
 τοῖς ἀθλιωταίς ἤξει οὐχ ὡς πρὸς ἀντίθεσιν ἀπαντήσας,
 ὡς ἀντιθέη τις, ὑποκρούων καὶ τίς αὐτὴν ἡμεῖς βλαβεῖσιν
 ἀλλωθίων ἐαλωκότων, ἀλλ' ὅτι ἀρχὴς ἐκστράτημος οἰ-
 κείον καταδείξαι τὸν πόλεμον, ἐκστέρουθεν αὐτὸς κατα-
 στασέν, ὅτι τὰ τῆς ἡγεμονίας ἢς μεταπεποιήσας τρο-
 στικεῖ τῇ πόλει, καὶ ὅτι τὸν πόλεμον οὐκ εἰς μακρὰν
 ἔξειν εἰς τὴν ἀττικῶν, εἰ μὴ βοιωθίστην τοῖς ἐπὶ λειπο-
 μύθους τῆν ἑλλωθίων ἐπὶ τῆς θράκης, οὐ δὴ καὶ τὴν συ-
 στασιν ποιοσόμηνος, καὶ ὑπόνοιαν παρὶς τὰ συμβησό-
 μῃρα τῇ πόλει δευὰ, εἰ γάρ τοι πόλεμος πρὸς τῇ χώρα,
 οὐ λέγων μὴν κατ' εἶδος, οὐδ' ἐπεξιών, τῶν ἢ ὑπονοίας
 μεζύως φοβῶν, τέλος δὲ ὅτι πρὸς τούτῳ τὸ μέγεθος ἴσ-
 ρου, ἐπὶ τὸ συμφέρον ὁμοῦ καὶ τὸ δυνατὸν πέπλεκται,
 καὶ μὴν φερεσύντος τὰ δυνατὰ, ἐπομῆν ἢ τὸ συμ-
 φέρουτος, πῆ ἢ ἐναντίας τῆς τοῦ τῶν τῆς εὐρύτης, καὶ
 φερεσύντος πάλιν αὐτὸς τὸ συμφέροντος, ἀδύνατον.
 τὸ ἢ τὰ δυνατὰ, καὶ τὰ λόγου πάντως πεποικιλμένου,
 συμβολῆ καὶ φερεσύντος, αἰετὴν ἐναντίων ἀδύνατον
 ἀλλήλας, φερεσύντος λοιπὸν πρὸς τὰ δυνατὰ πάλιν
 τῆς πόλεως, τὸ μὴν ἐπιμνήσας φήσας τίς αὐτῶν ῥάδιος;
 ἀρχὴν τὸ φερεσύντος ποιοσόμηνος, τὸ ἢ δυνατὸν, τέτμη-
 κε δὲ γὰρ εἰς τὸν φερεσύντος τῆς φερεσύντος, καὶ εἰς τὸν
 φερεσύντος πόρην. ὅτι ἢ ἡ αὐτὰ χαλεπὸς λόγος, καὶ
 εἰς τὸ φερεσύντος κέρηται, ἐπειδὴ περ οὐκ ἡ ἀνέδλω εἰ-
 δεῖ μὴ παρὶς τῆς, οὐδ' ἀνέδλω ἐπ' αὐτῆν ἑλθεῖν, μὴ φε-
 ρεσύντος, καὶ φερεσύντος ἀδύνατον, σκοπὸν ἔχειν μίαν
 δυνάμιν ἐπιμνήσας ὅτι τὸ ὅλον δὸν, δύο δυνάμεις ἀξιοῖ
 ἡ φερεσύντος, μέγιστα μὴν ἵνα τὸ ἐτέρην αὐτῆν δυνάμιν κα-
 δοκώσας, εἴωδε γὰρ μέγιστον καὶ πλείονα ὢν ἐλέγετο κατὰ
 δύναμιν, αἰετὴν φερεσύντος, ἵνα τὸ ἀνέδλω αὐτῆς ἐπαρτηθείσης,
 ἔλων τὰ ἐλάττω. εἴθ' ἵνα ὁ φοβήσας τὰ μέγιστα τὸ πα-
 ρεσύντος, φοβήσας καὶ τὰ τῆς εἰσφοράς μέγιστα, καὶ ταύτη
 κατὰ φερεσύντος τὸ φερεσύντος δυνάμιν, ὅτι εἰς φερεσύντος
 αὐτῶν τὰ δύο δυνάμεις, εἰς τὰς δύο φερεσύντος δυνά-
 μεις, φερεσύντος ἐπὶ τὸ μὴτε πολὺ πῖνα κινήσας λόγον, σύ-
 στασιν φερεσύντος, εἰς τὸν ἐπιμνήσας ἐκστέρην, καὶ ὅτι τὰ
 φερεσύντος, ὅτι οὐδὲ ἐκστέρην βούλεται τὰ λόγον τὰ
 φερεσύντος φερεσύντος, ἀλλ' αὐτὴν μετὰ βί-
 νει πάλιν, ὅτι τὸν τῆν εἰσφορῶν, ἵνα μὴ φαίνοι ὅτι φερεσύντος
 αὐτῶν φερεσύντος οὐδὲν μὴ μὴ, ἀλλὰ τῇ φερεσύντος φερε-
 σύντος ἐπόμηνος, πῆ μὴν ἀξίων τῆν φερεσύντος ὅτι φερεσύντος
 πῆ ἢ ὅτι τῆν οἰκειῶν εἰσφορῶν, καὶ οὐ τῶν πλουσίων κόνον,
 ἀλλὰ καὶ τοῖς ἀπόροις. ποιεῖ ἢ τὸ ὅτι φερεσύντος, οὐκ ἐκστέρην
 εἰς τὸν γὰρ τὰ φερεσύντος φερεσύντος, ἀλλὰ τὸ ἀνέδλω, οὐ
 μὴν οὐδὲ ἀφίσταται ἀλλὰ τὸ μὴ ἀλλαχόθεν εἰς πόρην, τὸ δὲ
 φερεσύντος εἰσφορῶν ποιεῖται λόγον, ἐκστέρην τὸν ἔχον τὸν
 σκοπὸν, ἵνα εἰσενέγκωσιν, ἀλλ' ἵνα ἀλλὰ τῆς εἰσφορῶν κα-
 τὰ φερεσύντος τῆν φερεσύντος ἐκστέρην.

λεγοσιν ἢ καὶ ἄλλοις πῖνας ἄλλοι πόρην, ὡς ἔλεγε.)
 εἰ μὴ αὐτὸ φερεσύντος, καὶ ἢ ἀναφέρειν τὴν φερεσύντος φερεσύντος ὡς λῦσιν ὅτι τὴν ἔνοιαν τὸ φερεσύντος ἵνα ἐκστέρην
 σεις φερεσύντος ὁ πόρος φαίνεται, ἀλλὰ τὸ γὰρ καταρχῆς ἤξίωσε μὴ δὲ ναυθιῶν βουλόμενοι λέγειν

A Sin ὁ Atheniensis, etiam hos homines deferemus. Terret enim, & ostendit, eos non ita multo post de suis opibus in periculo futuros, Philippumque ordine progredi, quemadmodum & Thucydides fecit in concione Corinthiorum: Ac novimus qua via finitimos aggreddiantur Athenienses: sic etiam Philippus, primum Amphipoli capta, deinde Pydna & Pxonibus, Athenienses inuadet, non tanquam obiectioni responderit, vt aliquis existimet, qui per speciem refellendi accipiat: Et quid nobis incommodabit Olynthiorum excidium? Sed cum initio instituisset ostendere, ad eos pertinere bellum: denique id confirmat, argumento ducto & à principatu qui sit reipublice vendicandus, & ab eo, quod bellum non multo post in Atticam venturum sit, nisi oppem tulerint Grecis, qui adhuc in Thracia sint reliqui. Idque probaturus, obscure innuit, quas Jades ciuitas acceptura sit, si bellum in ipsam Atticam penetrarit: non quidem id speciatim atque prolixè explicans, sed tacitis cogitationibus magis terrens. Hac orationis parte finita, in qua vtilitas simul & facultas implexæ sunt, aliàs præcedente facultate, sequente vtilitate, aliàs contrario in his modo & ordine, ac rursus præcedente ipsa vtilitate, sequente facultate, & oratione omni modo varjata, suasionè & adhortatione, sententiis semper sese consequentibus: tandem rursus de facultate vrbis præfatur ab hoc initio: Ac reprehendere quidem dixerit aliquis, facile & cuiusuis esse: exordium id auspiciatus. Facultatem autem bifariam parititur, tum in rationem instructionis, tum in pecuniae copiam: quæ ratio, quia ei erat ardua, exordio est, vsus, quando ad eam non poterat aperte ac liberè, & expedite accedere, nisi prius Binæ copię captata benevolentia, & preparatis auditoribus. Cū verò ei propositum sit impetrare, vt vnus exercitus Olynthum mittatur: duos discerni iubet, eò potissimum, vt alterum duntaxat possit obtinere. Solet enim semper maiora & plura, quàm obtinere cupiat, postulare: vt ipsa necessitate impendente, minora deligant atque suscipiant. Deinde vt territos magnitudine instructionis, terreat & magnitudine tributi, eaque ratione adigat ad theatralem pecuniam relinquendam. Non autem ei esse propositam, vt binę copię mittantur, perspicuum est, tum ex eo, quod nec prolixè id agitat, nec confirmat, vtriusque esse mittendas: tum quod celeriter ad rationem pecuniae transfertur. Est præterea notatu dignum, quod orationi de pecuniis non immoratur propter difficultatem illam, sed statim rursus ad tributa transit: vt non de industria Eubulo aduersari, sed rerum necessitatem sequi videatur: alibi suadens, vt theatralem pecuniam relinquunt, alibi vt de suo cõferant, neque diuites solum, sed etiam inopes. Idque consultò facit. Non enim orationi de theatrati pecunia immoratur, ne of fendat auditores: neque tamen etiam eandem præterit, quod aliunde non suppetit comœatus. Tributi autem meminit, non quod reuera id velit, vt tributum pendant, sed vt eos illa re cogat pecuniam theatralem relinquere.
 Dicunt & alios comœatus alij quocumque eligite. Est qui de anthypophora, sed procata sceue referri debet: tãquã refutatio ad exordij sententiã, vt cõparatione comœatus hic vtilior appareat. Propter hoc enim initio dixit, neminẽ qui dicere velisset prohibendum,

Facultatis diuisio.

Binę copię

Ratio pecuniar.

ut sua fusio de pecunia melior esse videretur. Sed in Olynthiaca tertia copiosiore, quam qua in hac est, refutationem posuit.

Considerandum autem ac reputandum est, res) His Philippi potentiam impugnat. Prius autem refutationem posuit, quam obiectionem, eamque subiecit statim, progressus per inficiationem. Ac admiratione digna est & haec tractatio. Non enim dixit, Non formidabilis est Philippus: sed, Non decenter & bene se habent res Philippi. Cuius potentiam de fruit, ea in partes quatuor comminuta: in tempus, quo turberetur: in Thessalos socios eius, ad defectio- nem spectantes: in pecunia penuriam, propter quam non habiturus sit conducticium militem: in subditos eius, Illyrios & Paones, libertatis appeten- tes, ut & in partitione orationis diximus: perfectio re huius capituli tractatione ad integram referuata causam.

Quamobrem saepe videtur, tueri bona quam pa- rare, esse difficilius. Hoc de incogitantibus, & prae- ter meritum fortunam propiciam habentibus dicit, Proinde si quis exagitare velit hoc dictum, defensio nem habet. In secunda autem generalius idem dictu est, atque asseuerantius. sed hoc loco tantum ad in- cogitantes pertinet, ac ne id quidem absolutè. Nam vocabula, Saepe, & Videtur, indicant non esse neces- se ut id omnino fiat, sed fieri interdum.

Facultas in peroratione.

Oportet igitur vos, Athenienses, illas eius difficul- tates. Hic conclusionem aggreditur, quam & in duas partes diuidit, in facultatem & vtilitatem Nam & conclusiones à summis capitibus sumuntur. Ac facultatem quidem ab occasione confirmat, à lega- tione Atheniensium ad Græcos, & ad eos socios, qui Philippum suspectum habeant: ab expeditione ipso- rum & militia: ab absurdo, quod est ab animo Phi- lippi sumptum, quònam modo is se gessisset tali ob- lata occasione: è dedecore euentuum qui sequi pos- sint. Vtilitatem autem bifariam est partitus, in com- parationem duorum bellorum, tum Thracensis, tum Attici: & quid facturi sint Macedonia, societate ini- ta cum Olynthiis: quæ item ipsi toleraturi essent, bello huc translato, si nulli forent qui prohiberent, neque Phocenses, neque Thebani: illi propter im- becillitatem, hi propter similitatem. Non enim exi- stimanda est obiectio, sententia illa sumpta ab ani- mo Philippi, ut Zeno stultè putauit: sed sententia il- la necessitatem in peroratione concludit. Post- quam enim suprâ docuit, interesse Atheniensium hoc bellum, per secundum illud, quod venturus in Atticam sit Philippus, Olyntho capta: meritò etiam hic inter concludendum, eorundem meminit. Chal- cidica enim gente deleta, & duabus & triginta vibi- bus captis: qui tandem illi obissent? Ea verò, quæ ipsi Athenienses, bello ad ipsius Atticæ fines trans- lato, passuri essent, amplificaturus: bifariam diuidit, in ea quæ bellum antecedunt, & in ipsam bellum: quid toleraturi sint agricolæ, quid ipsi agri, fumen- te inde Atheniensium exercitu ad com meatum ne- cessaria: & quæ facturi sint hostes in agris. cum ne- cessitate compulsi, tum proteruitate impulsi: asse-rens, Atticæ duplex imminere bellum, alterum à do- mesticis, alterum ab hostibus. Quibus absolutis, postulat, ut quævis ætas, & quoduis hominum ge- nus, & pauperes, & diuites & oratores bellum in Thraciam repellant: ostendens non parua lucra ex eo consecutura, nec parum interfore, id fieri. Est autem & tractatio & varietas consideratu digna.

Vtilitas.

καὶ ἀπόρροια, καὶ ἀπόρροια, καὶ ῥήτορας, ἀπωθεύονται ὅτι τὴν θράκην τὸν πόλεμον. δεικνύει οὐ μικρὰ τὰ κέρδη, οὐδέ τὰ ἄλλα γὰρ ἐφόδον παύσιν, εἰ τὸ το γῆμο. ἀξίον δὲ καὶ τὴν μεταχειρίσιν θεωρεῖν καὶ τὴν ποιμίαν.

Αἴνα ἢ εἰσῆγησις αὐτῆς ἢ παρὰ τῆς χρημάτων βέλπον ἐχούσα φαίνῃται. τὸ δὲ περὶ τῆς ἐν τῷ τριτοῦ πλείονα τῆς ἐν τοῦ- τῷ τῷ λόγῳ λύσιν.

ἀξίον ἢ ἐνθυμηθῆναι καὶ λογισαῖται τὰ παθήματα. ἐν τούτῳ παρὸς τὸ δῶμα τὸ φιλίππου ἵστα. παρὰ τὴν ἴσιν τῆς ἀντιθέσεως, καὶ ἐπισημῆνα, ὁμοίως παρὰ τὸν ὅλ- τον ἀειρεσέως. θυμασίαν ἢ ἀξίον καὶ ταύτης τῆς μεταχειρίσιν. ἔτι εἶπεν φοβερὸς φιλίππου, ἀλλ' εἶπεν, οὐκ ὀφραπέως, καὶ καλῶς ἔχει τὰ φιλίππου παθήματα. καὶ ἐ- λυσε καὶ κερμασίτας τὴν φιλίππου δῶμα ἐν τῶ- σαρα εἰς τὴν κερμὸν δι' ὅν τὰρατῆται. εἰς δευτέρω, καὶ αὐ- τὲ συμμάχοι, ὅποσα πικρῶς ἔχοντες, εἰς ὀπορίαν χρημά- των δι' ἡμῶν οὐχ ἔξει ξένοις, εἰς τοὺς ὑπηκόους ἰλλυρείους καὶ πάρονας, ὅτι θυμωμένοι ἐλδοθερίας, ὡσαυτὲρ καὶ ὄφρα με- νοι τὸν λόγον ἐπομῆς τὴν ἐντελετέραν ἐργασίαν τῆς κερ- λαίου, παρὸς ὁλόκληρον φυλάξας ὑπόδειον.

Β Διόπερ πολλὰκις δεκεὶ τὸ φυλάξαι τὰ ἀγαθὰ, τῆς κερ- σαδὲς χαλεποτέρον εἶναι. τὸ δὲ ἐπὶ τῆς ἀοσίτων καὶ παρὸς ἀξίαν δύτυχουμένων εἶπεν. ὡς γὰρ εἰ τις αὐτῶ συγχορῶν ἐδέλφω παρὸς τὸ εἰρημῶνον, ἐν τῷ δευτέρω καὶ πολικώτερον εἶρηται καὶ ὀφραπέως τῶν. τὸ δὲ ἐν τούτῳ, καὶ τῆς ἀοσίτων μόνον, καὶ τῆς ἐκδοπλίτας. τὸ δὲ πολλὰκις, καὶ τὸ δοκεῖ, οὐχ ὅτι πάντως δεὶ τὸ συμβαίνειν, ἀλλὰ ἐστὶ ὅτι.

δεὶ τοίνυν ἡμῶς, ὡς ἀδελφοὶ ἀδελφῶν, τὴν ἀκαμίαν τῆς ἐκείνης. ἐν τούτῳ τῆς ἐπιλόγων ἀπίσταται οὐς ὁμοίως εἰς δύο μερὴ διήρηται, εἰς τὸ δῶμα τὸν, καὶ τὸ συμφέρον. καὶ γὰρ οἱ ἐπιλόγοι ἀπὸ τῆς τελικῶν κεφαλῶν λαμβανόμενα, καὶ τὸ μὲν δῶμα τὸν, ἀπὸ τῆς κερμῶν καὶ ἀοσίτων. ἀπὸ παρὸς εἰας τῆς ἀθλωαίων τῆς παρὸς ἑλλίνας καὶ παρὸς οὐκ ὑπόπτος ἀρετῆς ἀνδρῶν συμμάχοις τῆς μακεδόνος ἀπὸ στρα- τίας αὐτῆς καὶ ἐξ ὀδοῦ, ἀπὸ τῆς ἀτύπε, ὅπερ ὄξιν ἀπὸ γνώμης

Κ πῶς ἀφ' ἑλλίππου δακτέτη τοιοῦτε κερμῶν ὀφραπέως ἀ- κότες, ἀπὸ τῆς ἀοσίτων τῆς ἐκείνων ἀπὸ τῆς συμφέρον διχὰ διήρηται, εἰς σύγκρισην δύο πολέμων. τῆς ἐπιθρα- κῆς καὶ τῆς ἐπὶ τῆς ἀττικῆς, καὶ τῆς ποιήσουσι τὴν μακεδόνων συμμάχου ὅλοιμοι. τίνα ἢ αὐτοὶ πείσαντο κοι- νέως δῶμα τῆς πολέμου μισθῶν ὄντων τῆς κερμῶν, καὶ μη φωνέων, καὶ θεβαίων τῆς μὲν, δι' ἀσθενείας, τῆς δὲ, δι' ἀ- δυσμῶν. οὐ γὰρ ὑπολαμβάνειν ἀπίσταται δεὶ τὴν ἐννοίαν τὴν ἀπὸ γνώμης τῆς φιλίππου, ὡσαυτὲρ ὁ ζῆλον ἀπὸ γνώμης ὑπειλήφει, ἀλλ' ἐστὶ ἡ ἐννοία ὀπλορημῆ τῆς ἀ- ναγκῶν. ἐπειδὴ γὰρ ἐν τοῖς ἐμπαρῶν κατεπόδασε παρὸς τῆς πόλει τὸν πόλεμον, δὲ τῆς δὲ ὄφρα αὐ ἐλθεῖν τὴν φιλίππου λαβόντες τὴν ὀλυμπον, εἰκότως κα- ταῦστα ἐπιλογιστόμοις τῆς αὐτῆς ἐμνήσθη. χαλεποῦ γὰρ ἀπὸ λωλῶτος ἄλλοις, καὶ δύο καὶ ἑξιάκοντα πόλει ἀ- ρημῶν, τίνες ἐσονται λοιπὸν ἐμπαρῶν; ἀ δὲ αὐτοὶ πα- ρονται οἱ ἀθλωαίω γηρομῶν παρὸς αὐτοῖς τοῖς ὅλοις τῆς ἀττικῆς τῆς πολέμου, βουλόμοις ἀξίον, διχὰ διήρηται εἰς τὰ παρὰ τῆς πολέμου, καὶ εἰς αὐτὸν τὸν πόλε- μον. τίνα ὑπομῶν οἱ γεωρομῶν, τίνα δὲ καὶ ἡ χῶ- ρα, γεωμῶν κατ' ἀνάγκη τῆς στρατοπέδου τῆς ἀθλωα- ῶν παρὸς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς ἀναγκῶν. τίνα ἢ ἐργασίαν οἱ πολέμοι καὶ ἀναγκῶν καὶ ὑβρίζοντες καὶ δημι- οῦτες τὴν χῶρα ὡς διπλοῦ ἀρετῆσιν τῆς ἀττικῆς πό- λεμον, τῆς μὲν ἀπὸ τῆς οὐκείων, τῆς τῆς ὄφρα τῆς πολέ- μων. ὡς ἀπαλλαγῆς, ἀξίον πᾶσαν ἡ λυμῶν, καὶ πᾶν ἐπὶ τοῦ- τῷ.

προσηγορία μὲν γὰρ ὅτις συμβουλῆς λογισμὸς, ἐπειτα δὲ ἅ
πας προσηγορίας διδύς. ὡς καὶ τὸ εἶδος πεπλεγμένη
τὸν λόγον. ἐπειδὴ περὶ ἡ μὲν συμβουλή, λόγος ἔστιν ὑπο-
θετικὸς τῆς προσηγορίας. ἡ δὲ προσηγορία, λόγος προ-
φανῶν ἐφ' ὁμολογησάμεναι τὰς πράξεις ὡς ἰσχυ-
ριστὸς ἢ, λόγος ὑποθετικὸς ἔχει δεικτικὸς
τὸ ἔργον τῆς προσηγορίας.

Præcedit enim suasionis ratio, adhortationis statim
sequitur. Hoc modo igitur implexa est oratio.
Nam suasio, est oratio quæ docet esse aliquid agen-
dum: adhortatio, oratio impellens ad res confes-
sas suscipiendas. Admonitio, est oratio quæ &
esse agendum aliquid docet, & mo-
dum actionum com-
plectitur.

Suasio.
Adhorta-
tio
Admoni-
tio.

Τέλος τῆς προσηγορίας.

PREFATIONIS FINIS.

ΟΥΛΠΙΑΝΟΥ ΡΗΤΟΡΟΣ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΛΥΝΘΙΑΚΟΝ
ΠΡΩΤΟΝ ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ
λόγον ἐξήγησις.

VLPIANI RHETORIS
PRIMAE DEMOSTHENIS
ORATIONIS OLYNTHIACÆ
enarratio, Hieronymo Vvolffio interprete.

ΝΤΙ ΠΟΛΛΩΝ Β
αὐτῶν ἀνδρῶν ἀθλιωταῖοι,
χρηματῶν ὑμᾶς ἐλέ-
εισθε νομίζω) ἐπιπλα-
γίου ἔπαμνος τῆς ἀκροα-
τῆς, χριστοῦ ὑποκειμέ-
νου προσηγορίας. καὶ ἐστὶ
προσηγορίας τὸ πῶς τῆς ἐξ
ὑπολήψεως. πολλῶν
ἐλέεισθε.) ἡ δὲ τὸν ὄμοῦ
καὶ προσηγορίας τὸ
προσηγορίας. τὸ μὲν γὰρ

R BITRORVOS, A-
thenienses, magna pe-
cunia prælaturos.) O-
bliqua laus auditorum,
quum honesta de re agatur:
& primus locus est eorum qui
ex opinione ducuntur.
Magne prælaturos.)
Modestum simul &
efficax exordium est.
Nam verborum mo-

Demosthe-
nis & Thu-
cydidis an-
teoccupa-
tiones.

deratio & æquitas beneuolum facit auditorem, &
gratiam conciliat orationi. Obiectionum autem re-
futatio, & sparsim inserta capita, exordium faciunt
actuosum. Nam Demosthenis & Thucydidis maxi-
mè proprium est exordia ducere non modò à capi-
tibus quibus iuuantur: sed & ea quæ obstant, statim
in principio amoliri, potè quàm artificiosè & callidè.
Sublatis enim contrariis, & his quæ auditorum ani-
mos velut irretitos tenebant, expeditis: ea quæ re-
stant eiusmodi sunt, vt contra nihil dici possit. Exor-
dium igitur implicitum est è capitibus utilitatis
& facultatis, vnde etiam tota oratio propaga-
tur. Sed quia pecunia theatralis eum sollicitum ha-
bebat: in initio sensim præparat auditores ad pecuniã
contemnendam. quam sententiam grandius elocu-
tus, est dū nõ simpliciter ait Pecunię, sed & Magne.

ἐπι λέγει μᾶλλον ἔδωκεν ἡ δὲ εἶδος ἔχον, δύνου ποιεῖ τ
ἀρεταῖα, καὶ ἡ δὲ τὸν ἀπεργάζεται τὸν λόγον. ἡ δὲ λυ-
σις τῆς ἀντιπρόθετον, καὶ ἡ ἀπερματικὴ τῆς κεφαλαίων
ἐπαγωγῆ, προσηγορίας ποιεῖ τὸ προσηγορίας. ἴδιον γὰρ
μάλιστα δημοσθένους καὶ θουκυδίδου, μὴ μόνον δὲ τῆς
συμπληρωμένων αὐτοῖς κεφαλαίων ποιεῖσθε τὰ προση-
γορίας, ἀλλὰ καὶ τὰ ὑποσηγορίας διδύς ἐν ἀρχῇ προσηγορίας
προσηγορίας, σφόδρα καὶ δεινῶς ἀναμετρήτων γὰρ τῆς ἀντιπ-
ροσηγορίας καὶ τῆς ὑποσηγορίας ἐν τῇ γνώμῃ τῆς ἀρεταῖα,
τὸ λοιπὸν, τὰ μηδεμίαν ἀντιπρόθετον δὲ προσηγορίας. τὸ μὲν
ὡς προσηγορίας πλεονεχία δὲ τὸ συμφέροντος κεφαλαί-
α καὶ τὰ δὲ ὑμᾶς. καὶ γὰρ ὁ σύμπας λόγος, δὲ τῆς αὐτῆς
προσηγορίας. λυσις δὲ τῆς αὐτῆς τὸ καὶ τὰ χρηματῶν τὰ προση-
γορίας. διὸ καὶ ἐν ἀρχῇ λεληθότως κατασκευάζει τὰς ἀρετα-
τὰς καὶ προσηγορίας χρηματῶν. μὴ ὑποσηγορίας ἢ ἐξήγησάτο τὰς νοήματα, ἢ ἀπλῶς χρηματῶν ἐπιπῶν, ἀλλὰ ἔχει πολλῶν.